GÜNEY UTKUN

ÖLÜ BEBEKLER ÜLKESİ

ÖLÜ BEBEKLER ÜLKESİ

Ölü Bebekler Ülkesi
Güney Utkun

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Editör: Zeynep Bayrak
Sayfa Tasarımı: Zeynep Bayrak
Kapak Tasarımı: Yunus Karaaslan

Hayat Yayınları: 821
Edebiyat: 141

1. Baskı: İstanbul / Ocak 2026
ISBN: 978-605-151-611-0
Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaası
Sertifika No: 45121

HAYAT YAYIN GRUBU
Hayat Genç Hayat Hayat Çocuk

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5
34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96
www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

GÜNEY UTKUN

ÖLÜ BEBEKLER ÜLKESİ

"Savaşın izlerinde saklı kalan insanlık."

Hayat

GÜNEY UTKUN

17 Nisan 1989 Şanlıurfa'nın Siverek ilçesinde doğdu. İlköğrenimini Siverek Ahmed Arif ilköğretim okulunda, ortaöğrenimini Siverek Mustafa Kemal Anadolu Lisesinde tamamladı. 2007-2011 yıllarında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümünde lisans eğitimini aldı. Aynı üniversitede 2011 yılında tezsiz yüksek lisans yaptı.

2012 yılında Milli Eğitim Bakanlığında Coğrafya öğretmeni olarak göreve başladı. Batman ve Şanlıurfa illerinde 7 yıl süreyle öğretmenlik, 4 yıl süreyle Eğitim Yöneticisi olarak çalıştı. 2023 yılında Şanlıurfa Büyükşehir İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne İl Maarif Müfettişi olarak atandı. 2015 yılında yazdığı ilk eseri olan "Aşk-ı Rana" adlı eseri Hayat Yayınları'ndan ilk baskıyı 20.000 adet yaparak geniş kitlelere ulaştı. Ardından ikinci eseri "Şaire Ayrılık" adlı eseri 2018 yılında yayımlanarak büyük beğeni topladı.

2015 yılından bu yana "Türkiye Yazarlar Birliği" aktif üyesi olup ülkenin çeşitli yerlerinde imza günleri düzenledi. Edebiyat çevrelerinde geniş kitlelere ulaşan Güney UTKUN hâlâ şiir ve roman türlerinde eserler yazmaya devam etmektedir. Evli ve bir çocuk babasıdır.

Filistin'den Türkiye'ye yıllar önce göç etmiş bir ailenin geçmişi, bugün yeniden kanla yazılmaktadır. Annesiz büyüyen genç bir kızın, dedesinden miras kalan şifreli defteri çözmeye çalışırken kendini uluslararası bir istihbarat savaşının tam ortasında bulur. Her harf, her sembol, her koordinat; geçmişin karanlık sırlarını gün yüzüne çıkaran bir anahtardır. Açılan her sır, ağır bir bedelle gelir. Bu bedel, yalnızca genç kızın değil, köklerinden koparılmış bir halkın kaderini belirleyecek kadar büyüktür.

“Savaş bittiğinde, kazanan değil;
en az kaybedenler hayatta kalır.”

- Birinci Bölüm -

Unutulmuş İsimler Defteri

13 Ekim 2027, Çarşamba
Siverek, Şanlıurfa

Sabahın ilk saatleriydi. Gökyüzü, geceyle gündüz arasında sıkışmış solgun bir maviye bürünmüş, doğu ufkunda güneşin utangaç ışıkları yavaşça yayılmaya başlamıştı. Siverek'in erken saatlerine özgü o serin ve kuru rüzgâr, okul bahçesindeki yaşlı çınarların yapraklarını hışırdatarak ılık ılık esen rüzgârlara ince bir anlam katmıştı. Hava, yeni bir başlangıcın habercisi gibiydi. Çınar ağaçlarının gövdeleri, yılların izini taşıyan kabuklarıyla sabah ışığında daha da belirginleşmişti. Her bir yaprak, rüzgârla dertleşiyordu. Bahçedeki taş yollar, gece boyunca biriken çiğ taneleriyle parlıyor, sabahın serinliğini yansıtan bir ayna gibi duruyordu.

Demir kapının önünde bir an durdu Derin. Nefesini tutup yavaşça içeri adımını attı. Ayakkabılarının taş zemine çarpan sesi, bahçenin sessizliğinde yankılandı; duruşu ve bakışları yıllardır içinde sakladığı karmaşayı dışa vuruyordu. Her adımda kalbindeki düğüm biraz daha sıkılaştı. Bugün onun için sıradan bir gün olmayacaktı. Bugün, yıllardır gölgelerde kalan varlığını gün ışığına çıkarma günüydü. Görünmeyen biri olmaktan çıkmalıydı artık.

Gözleri, bahçede oynayan çocuklara, duvarlardaki solmuş afişlere, sabahın ilk ışıklarıyla parlayan camlara takıldı. Gördükleri tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. İlk kez kendini

bu mekânda var etmeye hazır hissediyordu. İçinde bir kıvılcım yanmıştı; belki de görünür olmak, sadece bir adım cesaretle başlıyordu.

Bahçede öğrenciler kümeler hâlinde dağılmıştı; kimi neşeyle gülüşüyor, kimi sınavın ağırlığını kelimelere döküyordu. Sesler birbirine karışıyor, sabahın serinliğinde yankılanarak okulun ıslak duvarlarına çarpıyordu. Derin, bu canlılığın ortasında sükûnetle yürüyordu. Herkesin gizli saklı bir hikâyesi vardı sanki. Kalabalıklar içerisinde bir adı, bir sesi, bir yeri… O, bu sahnenin arka planında silik bir gölge gibiydi. Ne bir kahkahanın parçasıydı ne de bir şikâyetin muhatabı. Sadece usulca geçip giden bir figürandı…

Gözleri, okul binasının koyu maviye çalan duvarlarında gezindi. Duvarlar, yılların yorgunluğunu taşıyordu; çatlaklar ve çizikler zamanın izlerini gizlice anlatıyordu. Pencerelerden sarkan ince perdeler, rüzgârın ince dokunuşuyla kıpır kıpır sallanıyor, içeriden gelen öğretmen sesleri bu sallanışa ritim katıyordu. Her şey göz alabildiğince yerli yerinde, tanıdık ve sıradandı ama Derin için bu sabah, sıradanlığın ötesinde bir anlam taşıyordu. İçinde bir şey kıpırdıyor, görünmezliğin kabuğunu çatlatmak istiyordu.

Sınıfa girdiğinde, köşe başında Mira'yı gördü. Her zamanki yerinde, pencere kenarında susarak oturuyordu. Gözleri kitap sayfalarında geziniyor, ara ara esniyor, yüzünde sakin ancak derin bir ifade saklıyordu. Mira sessizdi ama sessizliği bile dikkat çekiciydi. İnsanlar onunla konuşmak için çaba harcıyor, öğretmenler onun fikirlerine değer veriyordu. Derin, içinden şöyle geçirdi: *'Ben de onun gibi olmalıyım. Ne pahasına olursa olsun fark edilmeliyim. İnsanlar beni önemsemeli.'* Ağzından çıkan ilk cümleyi sınıfın ortasında bağırdı:

"Benim kuzenim tanınmış bir Youtuber."

Sınıf bir an sükûnete gömüldü. Derin'in sesi, alışılmışın dışında bir özgüvenle yankılanmıştı. Gözler ansızın ona çevrildi;

şaşkınlıkla, merakla, biraz hayranlıkla bakıyordu herkes. O an, Derin'in görünmezliği ufaktan çatlamaya başlamıştı. Bir figüran değil, sahneye çıkan bir karakterdi artık. Sözleri sadece bir duyuru değil, bir meydan okumaydı. "YouTube'da 200 bin takipçisi var" dediğinde, sınıftaki birkaç kişi bakışlarını derinleştirdi. Dijital dünyada bu kadar görünür olmak, okul koridorlarında görünmez olmaktan çok daha etkiliydi.

Sınıfta kısa bir süre durgunluk oldu. Ardından birkaç tanıdık yüz ona döndü. Özellikle arka sıradaki çocuklar ilgilenmişti. Derin'in içi kıpır kıpır oldu. Bu ilgiyi sevmişti. Bu, onun için bir onay gibiydi. Mutluluktan kalbi hızlıca çarpıyordu. Can, arka sıradan kafasını kaldırıp baktı. Kaşları hafifçe çatılmıştı. "Ciddi misin sen Derin?" dedi. "Vavv! İnanamıyorum! İki yüz bin çok büyük bir rakam. Hangi kanalda yayın yapıyorsunuz?"

Derin bir an şaşkınlıkla duraksadı. Bu yalanı yeterince hazırlamamıştı. Ama geri dönemezdi. Gözlerini kaçırmadan cevap verdi:

"*OyunZamanıTR* diye eski bir kanal. Minecraft videoları çekiyoruz. Kuzenim çok iyi edit yapıyor; hatta geçen hafta iyi bir sponsorla anlaşmışlar. Görünen o ki kuzenim ve ben çok ünlü olacağız."

Can, başını salladı ama gözleri hâlâ şüpheliydi. Derin, onun sorgulayan bakışlarından rahatsız oldu. Ardından sınıfın diğer köşesinden gelen, "Vay be helal olsun. 200 bin takipçi! Çok büyük bir sayı!" sesiyle içi rahatladı. Fazlasıyla dikkat çekmişti ve bu onun için yeterliydi.

Öğle arasında Derin, okulun arka bahçesindeki taş bankta yalnız başına oturuyordu. Gökyüzü artık daha parlaktı, güneş dalların arasından süzülüyor, kuşlar çimenlerin arasında neşeyle ötüyordu. Derin, elinde telefonuyla sahte bir Youtube kanalını inceliyor, kendini bu yalanın içine daha da gömüyordu. İçinde kocaman bir boşluk vardı. Dikkat çekmişti ama bu

ilgi, onun içini doldurmuyordu. Sürekli bir şeyler eksikti. Sanki kendine ve kimliğine o bile yabancıydı.

Tam o anda kalabalığın arasından düşünceli adımlarla Mira yaklaştı. Elinde, köşeleri hafifçe yıpranmış, siyah kaplı, eski bir defter vardı. Derin'in yanına oturduğunda, etraflarındaki dünya bir anlığına durmuştu. Mira'nın bakışlarında yargı yoktu; sadece tuhaf bir merak ve ince bir anlayış parlıyordu. Gözleri, Derin'in içine bakar gibiydi. Görünmeyen katmanlara, söylenmemiş cümlelere, yalnızlıklara…

"Müsaitsen eğer, seninle bir şey konuşmak istiyorum." dedi Mira. Sesi sabah rüzgârı gibi yumuşak ama taşıdığı anlam keskindi.

Derin, bu beklenmedik yakınlığa şaşırdı. Gözlerini kısarak, "Tabii konuşabiliriz. Hayırdır ne oldu Mira?" diye sordu. Sesi biraz titrek ama içtendi.

Mira, elindeki defteri ona uzattı. Derin, defteri eline alıp dikkatle inceledi. Kapakta, altın harflerle yazılmış bir başlık göz kamaştırıyordu: "GERÇEKLER KULÜBÜ." Defterin sayfaları bomboştu ama sanki her biri ayrı bir sır taşıyordu. Kâğıtların ağırlığı, mürekkeple değil; niyetle ve sözlerle doluydu. Her sayfa bir yüzleşmeye, açıklığa, belki de bir cesarete davet ediyordu.

Derin'in parmakları kapağın üzerinde gezindi. İçinde ansızın bir şeyler kıpırdadı; merakla karışık bir korku, tuhaf bir yalnızlık... Bu kulüp sıradan bir etkinlik gibi görünmüyordu. Bu görünür olmanın ötesinde, gerçek olmanın çağrısıydı. Ürkerek, "Gerçekler Kulübü mü?" diye sordu.

Mira gülümseyip başını salladı:

"Biz kendimize karşı dürüst olmayı öğrenmeye çalışan bir grubuz. Her hafta bir görevimiz oluyor. Bu hafta, söylediğin her yalanı bu deftere yazacaksın. Küçük veya büyük fark etmez. Sonra neden söylediğini düşünmeye çalışacaksın."

Derin, korkarak deftere baktı. Kalbi hafifçe sıkıştı. Heyecanını geçiştirerek, "Ama ben yalan söylemem ki." dedi.

Mira gülümsedi. Gülümsemesi yargılayıcı değil, anlayışlıydı:

"Çekinmeden ilk yalanını yazabilirsin. Korkup duygularının arkasına gizlenirsen kaybedersin."

Derin, defteri aldı. Elinde tutarken sanki içindeki düşünceler ağırlaşıyordu. İlk sayfaya dikkatlice baktı. Kalemi eline alıp şöyle yazdı: *"Kuzenim Youtuber değil."*

Gökyüzü öğle saatlerinde iyice açılmıştı. Güneş, okulun taş duvarlarına altın rengi bir ışık serpiyor, bahçedeki çam ağaçlarının gölgeleri zemine uzun çizgilerle düşüyordu. Derin, elinde Mira'nın verdiği siyah kaplı defterle okulun arka bahçesindeki taş bankta oturuyordu. Deftere bakıyor ama açmaya cesaret edemiyordu. Sanki sayfalar ona bir şey soracakmış gibi ürküyordu.

İçinde garip bir huzursuzluk vardı. Sabah söylediği yalan, kulağında yankılanıyordu:

"Kuzenim Youtuber."

O an dikkat çekmişti, evet. Gururunu okşayan güzel bir andı belki de. Fakat o ilgi, şimdi yalnızken yerini kocaman bir boşluğa bırakmıştı. İçinde bir şeyler eksilmişti âdeta. Sanki kendisinden bile kaçıyordu.

Durgun bir edayla düşünürken okulun bahçesinde Mira yeniden belirdi. Yavaşça yaklaşıp Derin'in yanına oturdu. Elinde bir kalem vardı. Gözleri deftere değil, Derin'e bakıyordu.

"Yazabildin mi?" diye sordu. Sesi, serin bir esinti gibi yumuşacıktı.

Derin, başını iki yana salladı. Sebepsizce, "Yazdım ama sadece bir cümle… Kuzenim Youtuber değil. Hepsi bu kadar Mira…"

Mira elini alnına götürerek gülümsedi. "Peki neden yalan söyledin? Seni bu yalana iten neydi?"

Derin, gözlerini kaçırıp utanarak, "Bilmiyorum Mira. Belki fark edilmek istedim. Belki de kendimi daha ilginç göstermek."

Mira başını sallayıp Derin'in kolundan tutarak, "İlginç olmak için yalan söylemek kolaydır. Fakat kendini tanımak için dürüst olman gerekir. Biz kulüpte bunu öğreniyoruz."

Derin merakla dönerek, "Kulüpte başka kimler var? Onları tanıyor muyum?" diye sordu.

Mira bir an sustu. Gözleri uzaklara daldı. "Biz görünmeyenleriz. Sessiz kalanlar, içindekileri anlatamayanlar... Her birimiz farklı bir hikâye taşıyoruz ama ortak noktamız şu; kendimize karşı dürüst olmayı öğrenmek istiyoruz."

Derin'in içi kıpır kıpır oldu. Bu kulüp, düşündüğünden daha derindi. Sadece bir oyun değil, büyük bir yolculuktu.

"Peki kulübe nasıl katılıyorum? Beni de yanınıza alır mısınız?"

Mira elindeki defteri işaret etti.

"İlk adım zaten atıldı ama ikinci adım daha zor. Yalan söylemeden bir gün geçirebilir misin?"

Derin acı acı yutkundu. Bu basit gibi görünen görev, bir anda gözünde büyüdü. Gün boyunca küçük kaçamaklar, abartmalar, kendini korumak için söylenen küçük cümleler… Hepsi birer yalandı belki de.

"Deneyeceğim Mira, benim için biraz zor olacak ama denemekten başka şansım yok."

Derin'in sesi kararsız ama umut doluydu. Mira ayağa kalktı.

"Yarın öğle arasında kulüp toplantısı var. Eski müzik odasında. Kapıda zil yok, biz orada seni bekliyor olacağız."

Derin başını salladı. Mira uzaklaşırken, defteri tekrar açtı. Sayfalar hâlâ boştu ama artık korkutucu değil, daha davetkâr görünüyordu. Kalemi eline alıp dişlerini sıkarak ikinci cümleyi yazdı: *Kendimi ilginç göstermek istedim. Çünkü sıradan olmaktan korkuyordum.*

Okulun koridorları, öğle arasına nazaran daha ıssızdı. Öğrencilerin çoğu bahçeye dağılmış, kantinin önünde sıraya girmiş ya da sınıflarında kendi dünyalarına gömülmüştü. Derin, elinde siyah kaplı defteriyle üçüncü kattaki eski müzik odasına doğru yürüyordu. Her adımda kalbi biraz daha hızlı atıyor, avuçları terliyordu. Mira'nın, *"Kapıda zil yok ama biz orada seni bekliyor olacağız."* sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde, karşısında eski bir kapı belirdi. Boyası yer yer dökülmüş, çatlamış, menteşeleri paslanmıştı. Kapının üst kısmında silik harflerle "Müzik Odası" yazıyordu. Kapının önüne gelince durdu. İçeriden ses gelmiyordu. Bir an tereddüt etti. Ya bu bir şakaysa? Ya odada kimse yoksa?

Cesaretini toplayarak deftere baktı. Sayfalarında yazılı iki cümle, onu geri dönmekten alıkoydu. Derin bir nefes alıp kapıyı yavaşça itti.

İçerisi oldukça loştu. Pencereler kalın perdelerle örtülmüş, sadece birkaç ışık huzmesi tavan arasındaki boşluklardan süzülüyordu. Odanın köşelerinde eski müzik aletleri vardı: tozlanmış bir piyano, telleri kopmuş bir gitar ve duvara yaslanmış birkaç nota sehpası. İçerisi eski kitapların ve ahşabın kokusunu taşıyordu. Issızlık, neredeyse kutsal bir atmosfer yaratmıştı. Ortada küçük bir masa vardı. Etrafında dört kişi oturuyordu. Mira, Derin'i görünce gülümsedi ve eliyle boş sandalyeyi işaret etti.

"Hoş geldin Derin. Seninle tanışmak için bekliyorduk."

Derin yavaşça ilerledi, sandalyeye oturdu. Diğer çocuklar ona dikkatle bakıyordu ama gözlerinde yargı değil, merak vardı.

Mira söz alarak konuşmaya başladı.

"Burası Gerçekler Kulübü. Her hafta bir görevimiz olur. Elimizden geldiğince bu görevi yerine getirmeye çalışırız. Burası aynı zamanda bizim için bir sığınak… Burada kimse kimseyi yargılamaz. Yalnızca kendimize karşı dürüst olmaya çalışırız. Dürüstlük… Kulağa basit geliyor değil mi? Bir şeyin doğru olduğunu söylemek, haksız yere inkâr etmemek, olduğu gibi gerçekleri

kabullenip kimliğimize sahip çıkmak… Ama gerçek dürüstlük, sadece kelimelerle ilgili değildir. O, bir cesaret biçimidir. Kendine dönüp bakabilme cesaretidir. En karanlık köşelere, en çok kaçtığın yerlere ışık tutmaktır. Dürüstlük çoğu kez kendini kandırmaktan vazgeçmektir."

Derin, şaşırarak başını salladı.

"Ben yalan söylemenin kötü olduğunu biliyorum. Fakat bazen… Kendimi başka biri gibi göstermek istiyorum. Çünkü olduğum kişi yeterli biri değilmiş gibi geliyor bana."

Masadaki çocuklardan biri, kısa saçlı ve gözlük takan bir kız, hafifçe gülümsedi.

"Ben de bir keresinde annemin hastaneye kaldırıldığını söylemiştim. Sadece arkadaşlarım benimle ilgilensin diye. Sonra gerçekten hastalandığında kimse inanmadı."

Bir diğer çocuk, sessizce defterini açtı. Utangaç bir edayla yüzü kızararak, "Ben, babamın yurt dışında çalıştığını söylüyorum. Aslında babam bizi terk etti. Bu gerçeği çevremdekilere söylemek gerçekten de çok zor. Arkadaşlarımın bana acıyan gözlerle bakmalarına katlanamam."

Derin, bu itirafları duydukça yalnız olmadığını fark etti. Herkesin kendine göre bir nedeni vardı. Herkesin içinde kanayan gizli bir yarası…

Defterini kapattığında, sanki içinden bir parça dışarı çıkmış gibiydi. Kuş gibi hafiflemişti. Bu hafiflik, boşluk değil; bir tür farkındalıktı. Kulüpteki diğer yüzlere gözlerini kısarak baktı. Her biri kendi gerçeğiyle, yalanlarıyla meşguldü.

Mira, Derin'e döndü. "Bu haftaki görevimiz: Birine dürüstçe bir şey söylemek. Bu kolay değil ama ilk adım için önemli. Hikâyeye kendimizi tanıyarak başlayacağız. Dürüstlük, çoğu zaman sessizlikle başlar. İçimizde birikir, büyür, zamanla taşar. Onu bir başkasına söylemek ise kocaman bir yürek ister… İşte

o zaman iyileşmeye başlarız, içimizdeki dönüşüm filizlenip her tarafa kök salar. Çünkü kelimeler, paylaşıldığında hem bizi hem karşımızdakini değiştirir."

Derin usulca başını salladı. Gözleri defterine kayınca kalemi eline alıp üçüncü cümleyi yazdı: *Kendimi başka biri gibi göstermek istiyorum. Çünkü gerçekten beni kimse sevmeyecek diye çok korkuyorum.*

O an odadaki sessizlik daha anlamlı hâle geldi. Kulüpteki herkes, Derin'in cümlesini duymuştu fakat kimse konuşamadı. Çünkü bazen en güçlü bağlar, dinleyip anlayarak kurulurdu.

* * *

Ertesi sabah hava kapalı ve pusluydu. Sis bulutları yeryüzüne kadar inmişti. Güneş, bulutların ardına saklanmış, ışığını dağıtıyordu. Siverek'in sokakları ıssızdı; okulun bahçesinde rüzgâr, ağaçların dallarını hırçınca sallıyor, kuru yaprakları savuruyordu. Derin, okulun kapısından içeri girerken içindeki huzursuzluk dışarıdaki havayla yarışıyordu. Bugün kulübün verdiği görevi yerine getirecekti: Birine dürüstçe bir şey söylemek. Ancak düşünceliydi, durduk yere kime ne söyleyecekti? Bu durum, deftere yazı yazmaktan daha zor görünüyordu. Çünkü bu kez kelimeler bir başkasına ulaşacaktı. O zaman gerçekleri saklamak mümkün olmayacaktı.

Koridorlar her zamanki gibi kalabalık olsa da Derin'in gözünde herkes bir yabancıydı. Herkesin yüzünde bir maske vardı. Gülümsemeler, şakalar, yüksek sesli konuşmalar… Hepsinin altında saklanmış başka şeyler olabilirdi. Derin, kendi maskesini fark etti. Gözlerinin altındaki yorgunluk, içindeki boşluk, dikkat çekme arzusu… Hepsi birer örtüydü. Sınıfa girdiğinde yakın arkadaşı Can'ı gördü. Her zamanki yerinde, cam kenarının dibinde oturuyordu. Derin'in sabahki yalanını sorgulayan bakışları hâlâ aklındaydı. Belki de dürüstlük görevine onunla başlamalıydı.

Ders zili yarım saat sonra çaldı. Öğretmenler içeri girdi, öğrenciler usulca yerlerine oturdu. Derin, kalemi eline alıp

defterine değil, cesaretine tutundu. Ciğerlerini okşarcasına derin bir nefes çekti. Heyecandan kalbi göğsünde çarpıyordu. Dersten sonra Can'ın yanına gidip konuştu.

"Merhaba Can, nasılsın?" dedi; sesi oldukça kısıktı. Utanıp sıkılarak konuşuyordu. "Dün söylediklerimi hatırladın mı? Kuzenimle ilgili, takipçi sayısı falan… Hiçbiri doğru değildi."

Can başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Anlayamadım. Ne demek istiyorsun?"

Derin gözlerini kaçırmadan devam etti.

"Kuzenim Youtuber falan değil. Sadece dikkat çekmek istedim. Kendimi önemli biri gibi göstermek istedim. Çünkü bazen… Sanki görünmezim, kocaman bir hiçim."

Can bir süre sessiz kaldı. Sonra arka sıralardan gelip arkadaşının yanına oturdu.

"Tebrik ederim. Bunu söylemen cesaret isterdi. Ama biliyor musun? Sen zaten fark edilen birisin. Sadece bunun farkında değilsin."

Derin'in gözleri doldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bu cümle, içindeki birçok düğümü çözmüştü. Belki de görünür olmak için yalan söylemeye gerek yoktu. Belki de gerçekler, birçok hayalden daha güçlüydü.

O gün öğle arasında Derin, eski müzik odasına tekrardan gitti. Mira ve diğer üyeler oradaydı. Odaya girerken yüzünde farklı bir ifade vardı; hem hafiflik hem de gurur. "Bu görevi başarıyla tamamladım." dedi. "Arkadaşım Can'a karşı dürüst oldum. Bu durum beni düşündüğümden daha iyi hissettirdi. Arkadaşım beni yürekten dinleyip cesaretlendirdi."

Mira gururla gülümsedi.

"Dürüstlük bazen acıtır, aynı zamanda insanı iyileştirir. İyileşmek bazen yıkmakla başlar. Eski savunmaları, eski hikâyeleri,

eski yaşantıları... İnsan bazen kendini korumak için ördüğü duvarların arasında kayboluyor. Yalan duvarları, seni dış dünyadan korurken, içindeki ışığı da saklıyor."

Derin, defterini açıp kalemi eline aldı ve yeni bir cümle yazdı: *Gerçekleri söyleyince beni çok sevdiler. Şimdiye dek söylediğim en büyük yalan, kendime söyleyemediğim gerçeklerimdi.*

O an, odadaki sessizlik bir müzik gibi yankılandı. Pencereden içeri süzülen rüzgâr, perdeleri hafifçe dalgalandırdı. Derin, ilk kez gerçekten kendisi gibi hissetti.

Sonbahar, Siverek'in tarihî sokaklarına ağır ağır yerleşiyordu. Ağaçlar, sararmış yapraklarını rüzgâra teslim ederken, gökyüzü mat bir örtü misali şehrin üzerine serilmişti. Derin, okuldan çıkarken defterini sırt çantasına yerleştirdi. Bugün kulüp toplantısı yoktu ama içinde garip bir huzursuzluk vardı. Sanki defter, onu başka bir yere çağırıyordu.

Yürürken gözleri, okulun karşısındaki eski camcı dükkânına takıldı. *Camcı İhsan* yazıyordu solmuş tabelada. Dükkân, yıllardır orada olsa da Derin hiç dikkat etmemişti. Camlar içeriyi gizleyecek kadar tozlu, vitrin ise kırılmış eski çerçevelerle ve hatıralarla doluydu. İçeriden gelen bir ışık huzmesi Derin'in dikkatini çekti. Kalbini yoklayınca adımını attı. İçeride bir şey… Birileri onu bekliyordu.

Zile basmadan kapıyı iterek içeri girdi. İçerisi beklediğinden farklıydı. Duvarlar, eski cam parçalarıyla süslenmişti. Renkli vitraylar, tavandan sarkan lambalar, köşede duran antika bir saat … Ortada küçük, önemsiz bir masa vardı. Masanın arkasında; orta yaşlı, beyaz saçlı, ince yapılı bir adam oturuyordu. Gözlüklerinin ardındaki gözleri, Derin'e dikkatle bakıyor, yüz ifadesini süzüyordu.

"Hoş geldin delikanlı." dedi adam, sesi cam gibi berrak ve netti. "Seni bekliyordum."

Derin dudağını bükerek şaşırdı. Sırtındaki çantayı koluna indirerek, "Yanlış duymadım değil mi? Beni mi bekliyordunuz?"

Adam hafiften kaşlarını çatıp gülümsedi.

"Haklısın evlat, seni bekliyordum. Senin gibi çocuklar, bazen buraya gelir. Kendi kimliğinde kaybolup benliğini arayanlar ve gerçeklerle yüzleşmek isteyenler."

Derin, usulca bir adım atıp korkarak, "Siz kimsiniz? Beni nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben İhsan. Bu çarşının camcısıyım. Yıllardır bu dükkânda kalıyorum. Aynı zamanda… Kırılanları onaran biriyim."

Derin, bu cümleyi duyduğunda içi titredi. Kırılmıştı. Belki de bu yüzden buradaydı.

İhsan, masasının çekmecesinden küçük bir cam parçası çıkardı, renkli ama çatlaktı. "Bu cam, bir zamanlar bir pencerenin parçasıydı. Sonra bir fırtınada kırıldı. Hâlâ güzel duruyor. Hâlâ bir hikâyesi var."

Derin, cam parçasına dikkatlice baktı. Kendi içini gördü. Kırık ama anlamlı…

"Sen de öylesin." dedi Camcı İhsan. "Yalanlar, bazen kendimizi korumak için söylediğimiz şeylerdir. Ama kim olduğunu unutursan, o zaman gerçekten kaybolursun."

Derin'in gözleri doldu. "Ben kim olduğumu bilmiyorum. Bazen biri gibi davranıyorum. Bazen bambaşka biri gibi… Lakin hangisinin gerçek olduğunu kestiremiyorum?"

İhsan ayağa kalktı, duvardaki vitraylara doğru yürüdü. "Gerçek, senin içindekilerdir evlat. Onu görmek için önce kırıklarını kabul etmelisin."

Derin, defterini çıkarıp sayfaları çevirdi. Söylenilen her cümle, bir parça kendisiydi ama eksikti. Camcı İhsan'ın sözleri, o eksik parçaları tamamlıyordu. O an yeni bir sayfa açtı. Kalemi

eline alıp yazdı: *Kim olduğumu bilmiyorum. Ama artık kimliğimi aramaya cesaretim var.*

* * *

Sabahın ilk ışıkları odanın perdelerinden sızarken, Derin uykulu adımlarla banyoya yöneldi. Aynanın karşısında durduğunda, yüzünde geceyle sabah arasında sıkışmış bir ifade vardı. Henüz tam uyanmamış ama günün yükünü sezmiş gibiydi.

Henüz on dört yaşındaydı. Boyu diğer arkadaşlarına göre çok kısaydı. Cılız, çelimsiz bir çocuktu. Gözleri, iri ve ela renkteydi; uykudan şişmiş kirpiklerinin arasından dünyaya temkinli bakıyordu. Göz kapaklarında hâlâ rüyanın izleri vardı. Saçları dağınıktı, koyu kestane tonunda, alnına doğru dökülen birkaç tutam sabahın dağınıklığını yansıtıyordu. Elini saçlarına götürdü, parmaklarıyla düzeltmeye çalıştı ama yine de o doğallığı bozmak istemedi.

Yüz hatları henüz çocukluktan çıkmanın eşiğindeydi. Elmacık kemikleri hafif belirgin, burnu düz ve inceydi. Dudakları, sabahın kuruluğuyla hafifçe çatlamıştı ama hâlâ gençliğin tazeliğini taşıyordu. Cildinde birkaç sivilce belirmişti; aynaya biraz daha yaklaştı, onları inceledi, sonra iç çekip geri çekildi.

Boyu yaklaşık bir buçuk metre civarındaydı. Ne çocuk gibi kısa ne de tam anlamıyla uzundu. Omuzları yeni yeni genişliyordu, duruşunda hâlâ bir çekingenlik vardı. Üzerindeki pijama biraz boldu; büyümekte olan bir bedene ait geçici bir kıyafet gibiydi. Aynaya baktığında, sadece fiziksel görüntüsünü değil, içindeki karmaşayı da görüyordu. Bugün okul vardı. Belki bir sınav, belki bir konuşma, belki sadece görünmek… Aynadaki yansıması ona bir şeyler anlatıyordu: *Sen her halinle hayatın içindesin. Uzaktan bakılınca bile görünüyorsun.*

* * *

Okulun üçüncü katındaki eski müzik odası, o gün her zamankinden daha sessizdi. Pencerelerden süzülen esrarengiz

ışık, toz zerreciklerini havada uçuşturuyor, odanın içindeki eski eşyalar geçmişin yankılarını hatırlatıyordu. Derin, elinde siyah defteriyle içeri girdiğinde Mira'nın gözleri hemen ona döndü. Masadaki diğer üyeler de usulca başlarını kaldırdı. Derin'in yüzünde hem yorgunluk hem de bir tür aydınlanma vardı.

"Dün çarşıdaki dükkâna uğradığımda Camcı İhsan'la tanıştım." dedi.

Mira'nın gözleri hafifçe büyüdü. "İhsan mı?" diye fısıldadı. "O hâlâ orada mı kalıyor?"

Derin gözlerini kaçırdı. Elindeki kalemi masaya indirerek, "Camcı İhsan'la görüştüm. Birileri ona haber vermiş, geleceğimi biliyormuş. Farklı bir adam! İnsanın yüreğine hitap ediyor. Camları onarıyormuş, aslında kısmen de insanları."

Odadaki sükûnet yoğunlaştı. Sanki kulüpteki herkes bu ismi biliyordu fakat kimse hakkında konuşmamıştı. Mira, Derin'e yaklaştı. "Camcı İhsan, bir zamanlar bu kulübün kurucusuydu. Sonra bir gün ortadan kayboldu. Onun defteri hâlâ bende duruyor. Açıp okumaya korkuyorum. Büyülü bir sır gibi içimde yanıp sönüyor."

Derin şaşkınlıkla Mira'ya baktı. "Senin defterin ona mı ait?"

Mira, çantasından eski, yıpranmış bir defter çıkardı. Kapak kenarları aşınmış, sayfaları sararmıştı. "Bu defterde sadece yalanlar değil, aynı zamanda kimlik arayışları var. İhsan, bir zamanlar kendini kaybetmişti ama camları onarırken, kendini de toparlamış demek."

Derin göz ucuyla defteri süzdü. Camcı İhsan'ın verdiği renkli cam parçası hâlâ çantasındaydı. Elini uzatıp masaya koydu. Işık, camın içinden geçerken duvara renkli bir gölge düşürdü. Herkes o gölgeye bakıp gözlerini kıstı. Sanki derin bir mesaj gibiydi.

"Ben de kendimi arıyorum." dedi Derin. "Günlerdir emek verip uğraşıyorum. Yalanlarımın ardında ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Her geçen gün olgunlaşıyorum. Artık gerçeklerden korkmuyorum."

Mira, Derin'in defterine göz gezdirdi. Son yazdığı cümleyi içinden okudu:

"Kim olduğumu bilmiyorum ama artık daha güçlüyüm, aramaya cesaretim var."

Mira'nın gözleri doldu. "Bu cümle, benim yıllar önce yazdığım bir cümleye çok benziyor."

Derin şaşırdı. "Sen de mi yoksa?"

Mira üzülerek başını iki yana salladı. "Ben de bir zamanlar görünmezdim. Sessizdim. Camcı İhsan bana bir şey öğretti: *Kırık olmak, eksik olmak demek değildir. Bazen en güzel ışık, görünmeyen çatlaklardan sızar.*"

O an zaman durdu, odadaki herkes kendi defterine döndü. Her biri bir cümle yazdı. Sessizlik, kelimelerle doldu. Derin, yeni bir sayfa açtı. Kalemi eline alıp yazdı: *Kırıklarımı saklamayacağım. İnsanlar eksilerek tamamlanır. Çünkü onlar beni ben yapan parçalarım.*

O gün, kulüp üyeleri ilk kez birbirlerine hikâyelerini anlatmaya başladılar. Yalanların ardındaki gerçekler, korkular, utançlar, özlemler… Hepsi birer cam parçasıydı. Birlikte bu parçaları bir vitray gibi birleştirmeye başladılar. Camcı İhsan'ın dükkânı, artık sadece bir dükkân değil, bir simgeydi. Dışarıdan bakıldığında sıradan görünse de içeri giren herkes bir parça kendini buluyordu.

Rüzgâr, okulun bahçesindeki ağaçları savuruyor, kuru yapraklar çığlık çığlığa uçuşuyordu. Gökyüzü, eflatun bir duvar gibi şehrin üzerine çökmüş, güneş günlerdir görünmemişti. Siverek'in eski taş yolları yağmurlarla ıslanıyordu. Taşların arasından sızan su, küçük derecikler oluşturuyor, bu derecikler eski sokak lambalarının solgun ışığında gümüş gibi parlıyordu. Her taş, bir zamanlar üstünden geçen kervanların, çocukların, âşıkların ayak izini saklıyordu.

Tarihî Siverek kalesine sırtını yaslayan Kale Boğazı esnafları yağmura, suya, soğuğa aldırış etmeden tezgâhlarının başında

durmuş, bu kapalı günün ritmine ayak uyduruyordu. Bakır cezveler, eski kilimler, tütün kokulu dükkânlar, yün sedirler… Her biri, geçmişle bugün arasında bir köprü gibi duruyordu. Çay ocaklarından yükselen buhar, camlara ince bir perde çekiyor, dışarıdaki dünyayı silik bir manzaraya dönüştürüyordu. Kasaplar çarşısı her zamanki gibi kalabalıktı. Yaşlısıyla genciyle insanlar alışveriş yapıyordu.

Şehrin kalbindeki Ulu Camii'nin minaresi, yağmur damarıyla yıkanmış, gökyüzüne uzanan bir dua gibi dimdik duruyordu. Avluda biriken su, taş zeminde aynalar oluşturmuş, minarenin silueti bu aynalarda titrek bir yansıma gibi caddeye süzülüyordu.

Cami avlusunda oturan yaşlı adam, bastonuna yaslanmış, gözleriyle gökyüzünü tarayıp gençliğinden bir ses arıyordu. İç çekip kahırlanınca inceden inceye bir tütün sarıyordu.

* * *

Günler sonra, müzik odasına doğru yürürken Derin'in içindeki huzur azalmış, yerini sebepsiz bir gerginliğe bırakmıştı. Kulüp gün geçtikçe büyüyordu. Her hafta yeni bir öğrenci katılıyor, defterler çoğalıyor, hikâyeler derinleşiyordu. Ama büyümek, her zaman iyileşmek anlamına gelmezdi.

O gün Mira, toplantıya geç gelmişti. Yüzü solgun, gözleri dalgındı. Elinde küçük bir kâğıt parçası vardı. Masaya oturduğunda herkes sustu. Kâğıdı yavaşça masanın ortasına bıraktı. Parmakları titriyordu. Kimse konuşamamıştı. Kâğıdın üzerinde birkaç kelime vardı, hepsi büyük bir anlam taşıyordu:

"Kıymetli kulüp üyeleri, maalesef hepimizi üzecek kötü bir şey oldu. Kulübümüz ve kurduğumuz bu anlamlı düzen, okul yönetimi tarafından sorgulanıyor."

Derin'in kalbi hızlandı. Yüzü pembeleşince, "Peki neden?" diye sordu.

Mira kâğıdı masaya koyarak, "Birileri, kulübün öğrencileri manipüle ettiğini, kişisel bilgileri topladığını ve psikolojik baskı uyguladığını iddia etmiş." dedi.

Odadaki hava bir anda matlaştı. Herkes birbirine baktı. Gözlerde hem korku hem şüphe vardı.

"Kim olabilir? Bu mümkün mü?" diye sordu Can, sesi titrek ve endişeliydi.

Mira derin bir nefes alıp yumruğunu sıktı.

"Henüz bir haber alamadık. Anlaşılan şikâyet isimsiz yapılmış. Mantıklı düşününce, kulübe ait detaylar içeriden birileri tarafından verilmiş gibi duruyor. Bu büyük bir ihanet... Peşine düşersek belki şikâyetin sahibini bulabiliriz."

İhanet kelimesi, odanın içinde yankılandı. Herkesin zihninde aynı soru dönüyordu: *Aramızdan biri mi?*

Derin, defterini süzdü. Sayfalar artık sadece kişisel değil, kolektif bir hafızaydı. Kurulan her cümle, yeni bir bağ kurmuştu. Şimdi o bağlardan biri ansızın kopmuştu. Defterine yeni bir not düştü: *Güven, görünmeyen bir camdır. Kırıldığında sesi çıkmaz ama keser.*

O gün, kulüp üyeleri sessizce dağıldı. Herkes kendi defteriyle baş başa kaldı. Derin, okuldan çıkarken Camcı İhsan'ın dükkânına uğradı. İçeri girdiğinde İhsan Bey, eski bir vitrayı onarıyordu. Renkli cam parçaları, masanın üzerinde dağınık hâldeydi.

"Dün okuldaki kulüpte bir cam kırıldı." dedi Derin, sesi boğuktu. "Ama bu sefer kırılan cam içimizden biri …"

İhsan Bey başını kaldırdı. "Kırılmak, bazen arınmaktır. Ama önce parçaları tanımalısınız."

Derin, oturup düşününce, "Kulüpte biri bize ihanet etti. Kimse kimseye güvenemiyor artık." dedi.

İhsan Bey, elindeki cam parçasını ışığa tuttu.

"Her cam, bir renktir evlat. Ama bir vitray olabilmesi için birbirine dokunması gerekir. Güven, dokunmaktır. Şimdi, dokunmaktan korkuyorsunuz."

Derin, defterini açıp yazdı. Yeni bir sayfa, yeni bir yara: *İhanet, sessizce yaklaşan bir gölge gibidir. Varlığını ışıkla belli eder ama dokunduğu yerde iz bırakır. Bugün içten içe kırıldık… Belki de daha sağlam birleşmek için.*

* * *

Ertesi gün, kulüp odasında durgunluk hâkimdi. Mira, gözlerini tek tek arkadaşlarının yüzlerinde gezdirdi. Sonra yavaşça konuştu:

"Bugün defterler tamamen susacak. Sözler kalemden değil kalpten çıkacak. Birbirinize bir sır verin. Bu kez, satırlara değil, gözlere yazın bu sırrı."

Bu yeni görev, büyük bir sınavdı. Güvenin yeniden kurulup kurulamayacağını herkes görecekti. Kulüpteki herkes birbirine sır vermeye başladı.

Selin, sessiz ama iyi bir gözlemciydi. Ailesiyle ilgili sırları vardı.

Baran, dışarıdan güçlü görünen ama içten kırık biriydi. İhanetin kaynağı olduğundan şüpheleniliyordu.

Zeynep, gruba yeni katılmıştı ama Miray'la geçmişten bir bağ taşıyordu. Belki de ihanet onunla ilgiliydi.

O gün, Derin Can'a yaklaşarak, "Sana bir sır vereceğim. Bu sefer bu sırrı senden geri alamam." dedi.

Can başını sallayıp göz kırptı. "Ben de sana bir sır vereceğim. Bu sır seni korumak için."

O sabah, gökyüzü kapalı olsa da yağmur yağmıyordu. Hava, bir şeyler söylemek istiyor ama kelimeleri bulamıyormuş gibi ağırdı. Okulun taş duvarları nemliydi, pencereler buğulanmıştı. Derin, müzik odasına girdiğinde Mira pencere kenarında ayakta

duruyordu. Üzerinde koyu lacivert bir kaban vardı; yakası yünlü, düğmeleri eskiydi. Saçları gevşek bir atkuyruğuyla toplanmış, gözleri dışarıdaki boşluğa dalmıştı.

Mira, 14 yaşında bir kız çocuğuydu; ne çocukluğun masumiyetinden tam kopmuştu ne de ergenliğin karmaşasına tam teslim olmuştu. Boyu yaklaşık 1.60 civarındaydı, ince yapılıydı ama duruşunda bir denge vardı; ne kırılgan ne de sertti. Yürürken sessizdi; adımları hafifti ama varlığı fark edilirdi. Yalnızlığıyla konuşan içine kapanık biriydi.

Ten rengi açık buğday sarısıydı; güneşle çok haşır neşir olmamış ama rüzgârla tanışmış gibiydi. Yanaklarında zaman zaman beliren soluk pembelik, onun iç dünyasındaki dalgalanmaların dışa vurumu gibiydi. Gözleri açık kahverengiydi; ilk bakışta sıradan gibi görünse de dikkatli bakan biri, o gözlerin içinde bir şeylerin saklandığını hissederdi. Belki bir soru, bir sır, bir özlemdi.

Saçları koyu kestaneydi, genellikle gevşek bir atkuyruğuyla toplanırdı. Bazı tutamlar yüzüne düşer, o da onları alışkanlıkla kulağının arkasına iterdi. Saçları ne özenle şekillendirilmişti ne de tamamen dağınıktı; tam Mira gibiydi, doğal, sade, dikkat çekici. Kıyafetleri gösterişli değildi. O sabah üzerindeki koyu lacivert kaban, yakası yünlü ve düğmeleri biraz eskimişti. Ama Mira'nın üzerinde, bu eski kaban bile anlam kazanıyordu. Sanki geçmişten bir parça taşıyor, onun esrarengiz gücünü simgeliyordu.

Mira'nın yüzünde sık sık düşünceli bir ifade olurdu. Gülümsemesi nadirdi ama geldiğinde içten gülerdi. Konuşurken göz teması kurar, dinlerken sessiz kalırdı. Onunla konuşan biri, Mira'nın sadece kelimeleri değil, duyguları da duyduğunu hissederdi.

O gün odada sükûnet hâkimdi. Diğer kulüp üyeleri gelmemişti. Mira, yalnız başına kalıp düşünmek istemişti. Kalabalık topluluklar, gülüşler, sesler, dokunuşlar… Hepsi bir perde örmüştü içindeki gerçeklere. Bu yalnızlık bir kaçış değildi, kocaman bir

yüzleşmeydi. Çünkü en büyük cesaret, başkalarına değil, kendine dürüst olmaktı. Dürüstlük, çoğu zaman bir kelime değil, bir sessizlikti. Bir şey söylemeden önce içinden geçenleri tartmak, kendine itiraf edemediğin duygularla yüzleşmek, kulağının işitmek istemediğini kalbinden haykırmak… Bu basit gibi görünen ama en karmaşık cevabı içinde barındıran bir soruydu. Çünkü dürüstlük, sadece doğruyu söylemek değil; duyguların en çıplak hâliyle kabulüydü. Kırgınsan, kırıldığını kabul etmek; seviyorsan, korkmadan söylemek; güvenin sarsıldıysa bunu inkâr etmemek…

Dürüstlük aynı zamanda büyük bir riskti. İnsan, gerçeği söylediğinde kaybedebilirdi. Bir dostluğu, bir sevgiyi, hatta kendine dair bir yanılsamayı… Fakat kaybetmeden kazanmak mümkün değildi. Dürüstlük, bazen bir yıkım gibi gelirdi. O yıkımın ardından gelen sessizlikte, yeniden inşa etme gücü saklı dururdu.

Derin, yavaşça yanına yaklaşarak, "Yüzün biraz solmuş. Seni üzgün gördüm. İyi misin?" diye sordu.

Mira dönmedi. "Bazı günler, geçmişin sesini yükseltir. Bugün o günlerden biri." dedi.

Derin, Mira'nın yanına oturdu. "Bize hiç geçmişinden bahsetmedin. Anlatacaksan eğer, seni dinlemeye hazırım."

Mira durgunlaşıp sustu. Gözleri doldu. Sonra derin bir nefes aldı. "Ben bu okula sonradan geldim. Kimse bilmez ama bir yıl boyunca başka bir şehirde, başka bir okulda yaşadım. Orada bir kulüp vardı, tıpkı bizimki gibi. Ama sonunda her şey dağıldı."

Derin'in gözleri büyüdü. "Neden dağıldı kulüp?"

Mira'nın gözleri kapandı. Yanaklarına bir damla yaş süzüldü. "Çünkü ben birine güvendim. Güvendiğim o kişi benim defterimi aldı. İçindeki her şeyi paylaştı. Sırlarımı, korkularımı, yalanlarımı… Herkes tüm duygularımı, düşüncelerimi, korkularımı öğrendi. Sonra ben günlerce sustum. Sustukça içimde hep bir şeyler kırıldı."

Tam o sırada, kapı hafifçe aralandı. İçeri uzun boylu, zarif bir kadın girdi. Üzerinde koyu yeşil bir palto, boynunda ince bir şal vardı. Gözleri ela ama derinlikliydi. Yüz hatları tuhaftı. Samimi ve içten davranıyordu. Sanki bir şeyler biliyor ama söylemiyordu.

Mira hemen ayağa kalktı. Şaşırıp kekeleyerek, "Rüya Hanım, geldiniz demek... Sizi burada görmek?.."

Kadın gözlerini kısarak gülümsedi. "Seni izliyordum kızım. Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Umarım sağlığın sıhhatin yerindedir. Tebrik ederim, kulübü yeniden kurduğunu duydum. Cesaretini hâlâ gözlerine bakınca okuyabiliyorum."

Derin şaşkınlıkla baktı. İkisi arasındaki diyaloğa anlam verememişti. Merakla fısıldayıp sordu:

"Siz kimsiniz?"

Rüya Hanım, Mira'ya dönerek konuştu:

"Ben Mira'nın eski danışmanıyım. O ilk kulübün, kurucularından biriydim. Sonra Mira'nın defteri çalındığında, sebepsizce sustum. Belki de en büyük hatam buydu. Günlerce, haftalarca, aylarca kendimi affedemedim. Üzgünüm, çok üzgünüm!"

Mira'nın gözleri doldu.

"Beni koruyamadınız. Yanımda duramadınız."

Rüya Hanım üzülerek başını eğdi.

"Haklısın Mira seni koruyamadım. Lakin şimdi buradayım, senin yanındayım. Çünkü güven yeniden kurulabilir. Bu güveni artık birlikte inşa edeceğiz."

O gün, Mira ilk kez defterini açtı. Sayfalar sararmıştı ama kelimeler hâlâ canlıydı. Derin, sayfalara baktığında bir cümle dikkatini çekti: *Geçmiş, bir yük değil. Doğru anlatıldığında, bir köprü olur.*

Rüya Hanım, masaya kırmızı bir kutu bıraktı. İçinde boş defterler ve kalemler vardı. "İstediğiniz kadar alıp kullanabilirsiniz.

Bunlar yeni üyeleri kaydetmek için. Bu defterler sadece yazmak için değil. Aynı zamanda taşımak için. Çünkü bazen bir kelime, bir omuzdan diğerine geçmeli. Bir sır, bir acı, bir umut… Hepsi bir kelimeye sığabilir. O kelime doğru kişiye ulaştığında iyileştirir." dedi.

O gün, kulüp yeniden toplandı. Mira, uzun uzadıya geçmişini anlattı. Rüya Hanım, dikkatle dinledi. Derin, Mira'nın hikâyesini duydukça kendi yolculuğunun daha anlamlı hâle geldiğini fark etti.

Sabah saatlerinde, Siverek'in sokaklarında esrarengiz bir ıssızlık hâkimdi. Gökyüzü, yağmurla tehdit eden ağır bulutlarla kaplıydı. Hava, yeni doğmuş bir bebek gibi suskundu. Sokaklar ıslak değildi ama nemliydi; taş kaldırımlar, gece boyunca biriken rutubeti hâlâ üzerlerinde taşıyordu.

Derin erkenden uyanıp evden çıkmıştı. Hacı Ömer Camii'nin önünden geçerken kısa bir an durdu. Caminin taş duvarları, sabahın solgun ışığında daha da koyu görünüyordu. Avludan gelen hafif ezan sesi, havadaki sessizliği delmeden süzülüyordu. Siverek'in insanları da bu şehrin taşları gibiydi: sağlam, sabırlı, ama içlerinde sıcaklık taşıyan. Mira, okul yolunda birkaç tanıdık yüzle selamlaştı. Bakkalın önünde duran yaşlı adam, her sabah olduğu gibi ekmek torbasını düzenliyordu. Genç bir kadın, çocuğunun atkısını düzeltiyordu. Herkes kendi hikâyesini taşıyor ama bu şehirde herkes bir şekilde birbirine dokunuyordu.

Kabanının yakasını biraz daha kaldırdı, rüzgâr yüzüne dokununca ürperdi. Adımlarını hızlandırıp okul yoluna girdi. Okulun taş duvarları nemliydi, pencereler buğulanmıştı. Rüzgâr, camları titretiyor, içerideki yalnızlıkla yarışıyordu. Bir süre tek başına okulun bahçesinde oturup bekledi.

Müzik odasına girdiğinde Mira pencere kenarında ayakta duruyordu. Üzerinde koyu lacivert bir kaban vardı; yakası yünlü, düğmeleri eskiydi. Saçları gevşek bir atkuyruğuyla toplanmış, gözleri dışarıdaki boşluğa dalmıştı. Pencere kenarındaki eski